

Milă pentru cerșetor

Maria Filipoiu

Cerșetorul de la stradă
strânge lacrimi în bărbie;
demnitatea să nu-i vadă,
cel care-i dă blasfemie.

Timid, ridică privirea
la cine-i dăruie un leu.
În gând duce mulțumirea
cu rugăciuni, la Dumnezeu.

Alții îi întind o pâine,
cu milă de la Tatăl Sfânt,
să-și ducă de azi pe mâine,
povara vieții pe pământ.

Sau o haină, ce-i de prisos,
îi dă om de omenie;
o iarnă cu timp friguros
să nu-l ducă-n veșnicie.

De-i bătrân și neputincios,
îl sprijină și-l mângâie
om cu suflet mărinimos;
pentru sfântă-mpărăție.

Pe creștetul de ani mulți nins,
mâna milei de i-o așezi,
în suflet blând îți lasă scris:
„Pe Dumnezeu în rai să-l vezi!”

Iar de nu ai să-i dai nimic,
să nu îl umilești mai rău!
Că-n sufletul lui e vrednic,
să poarte-al lumii păcat greu.

A fost părinte iubitor,
cât a fost tânăr și-a muncit.
Dar e bătrân și cerșător,
iar fiii, toți l-au părăsit.

Au plecat, s-au dus în lume,
să-și facă traiul mai ușor.
Părăsind rădăcini bune,

părinților le-au lăsat dor.

Arată-ți sufletul, om bun,
pe lângă cerșător când treci!
Că nu știi cum îți va fi drum
și cum ți-a fost scris să sfârșești!

Eu mi-am pus sufletu-n versuri
și lacrimile în condei,
să ferec patima urii
sau să-i dau cămașa milei.

Autor, Maria Filipoiu